

A Magyar Vízfestők Társasága jubileumi kiállításai

Eötvös 10; Művészetek Háza, Szekszárd; Újpesti Galéria, 2017. IV. 12. – V. 6.

P. SZABÓ ERNŐ

Éppen huszonöt éve annak, hogy megalakult a Magyar Vízfestők Társasága. Tíz művész alapította: a megalakulást kezdeményező, a társaság elnöki tisztét máig betöltő Szily Géza mellett Bikácsi Daniela, Butak András, Kónig Frigyes, Lóránt János, Stefanovits Péter, Végh András, valamint Erdélyi Etelka, El Kazovszkij és Szentgyörgyi József, akik az elmúlt években eltávoztak közülünk. A Magyar Vízfestők Társasága nem csak az elsők között alakult meg az akkoriban létrejött több mint harminc művész társaság közül, de tevékenysége valóban folyamatos volt az alapítás óta eltelt két és fél évtizedben. Kiállítások, konferenciák, kiadványok sorával járult hozzá a magyar akvarellfestészet színvonalának emeléséhez, a műfaj népszerűsítéséhez, lehetőségeinek bővítéséhez, határainak tágításához, ahhoz, hogy az akvarell ma nem egyszerűen sokszínűbbé teszi az összképet, de a művészi kísérletezés, önkifejezés kiváló terepe lett, mondhatni, a határátlépések művészete. Bizonyítéka annak, hogy a töredékes, befejezetlen mű, sőt, magának a műnek az

FEHÉR LÁSZLÓ: Éva, gouache, papír, 75x105 cm

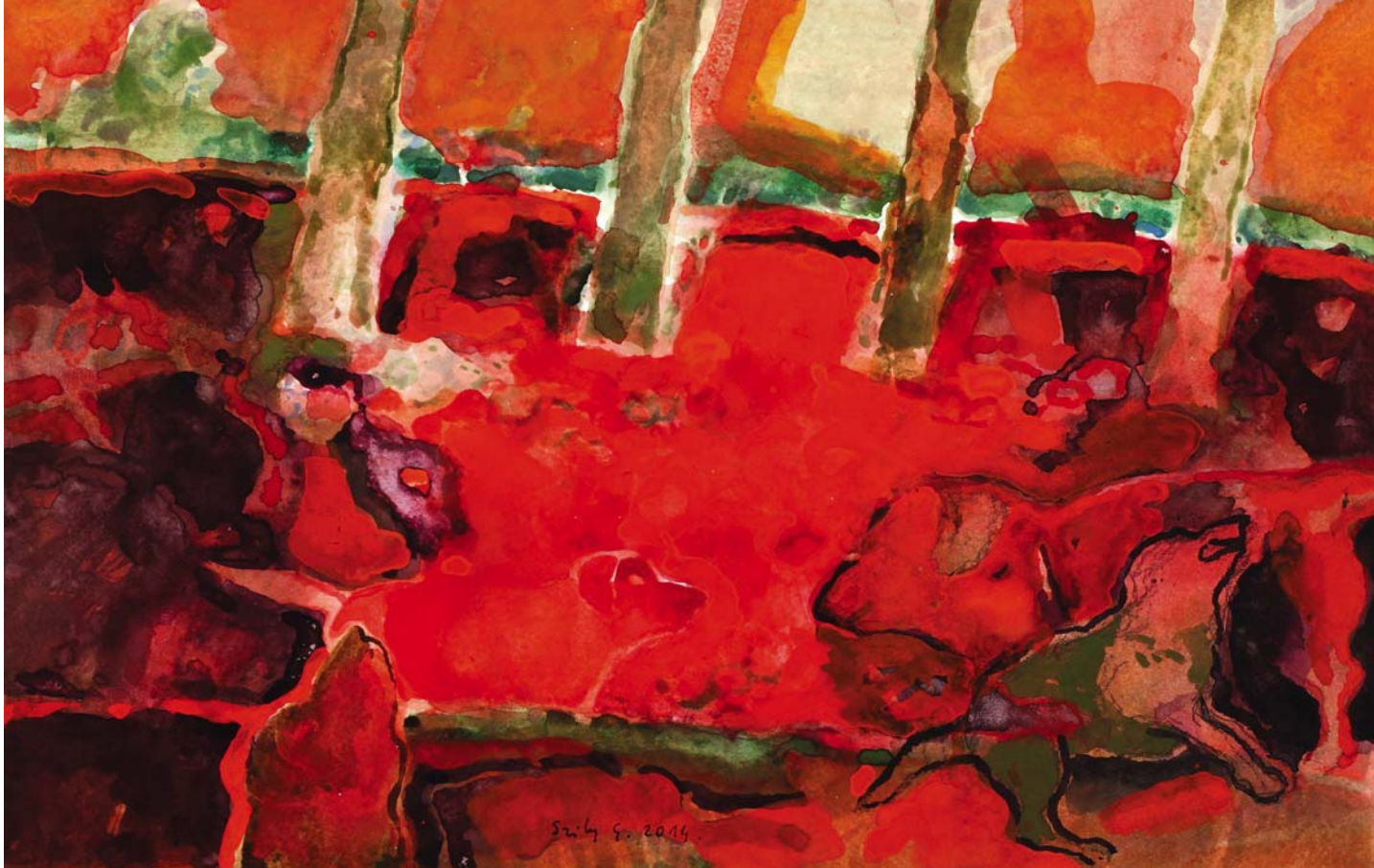
LÓRÁNT JÁNOS DEMETER: Vándorcirkusz, akvarell, papír, 30x41 cm

ideája is adhat olyan teljes értékű esztétikai élményt, mint a „befejezett” alkotás – amennyiben a néző képzelete eléggé gazdag ahhoz, hogy a művet „befejezze”. Az idegen anyagok, a kollázstechnika alkalmazása, a fotó felhasználása, a mű méreteinek növelése iránti igények éppen úgy új kihívásokat jelentenek a műfajt a jelenben gyakorló alkotók számára, mint például az a kérdés, hogy az akvarell és a gouache milyen arányig nevezhető egyáltalán vízfestménynek a vízfestmény.

A Magyar Vízfestők Társasága tevékenysége annál is inkább fontos volt, s marad nyilván a következő időszakban is, mivel jelenleg mintegy nyolcvanfős tagságának többsége a mai magyar művészet jeles, olykor meghatározó mestere, jelentős hazai és külföldi kiállítások állandó résztvevője, az egri akvarellbiennálék díjazottja, sőt fődíjasa. A jubileumi tárlat résztvevői közül például megkapta az Egri Akvarell Biennálé (2014 óta Triennálé) fődíját Bikácsi Daniela, Földi Péter, Lóránt János Demeter, Szily Géza, Végh András, Magyar Gábor, Csurka Eszter, Kopócsy Judit, Mayer Berta. A „vízfestők” egyszerre folytatói és megújítói egy olyan folyamatnak, amely az

akvarellművészet hazai nagykorúsítására, majd a festészet más technikáival, kifejező eszközeivel való egyenrangúvá tételére irányult.

A jubileumi kiállításokon a társaság szinte minden tagja kiállít. Ha úgy tetszik, egyféle hommage-ként is Szily Géza festőművész előtt, aki ezekkel az évfordulós, de nem egyszerűen kipálandó rendezvényekkel búcsúzik hosszú időn keresztül betöltött elnöki tisztségétől, s – ha meg tudja állni egyáltalán – a kiállításszervezéstől, -rendezéstől is. Ha ezek a kiállítások egyféle visszatérést jelentenek a kezdetekhez, azaz különösebb tematika nélkül, mintegy szalonszerűen, a beküldött műveket elsősorban vizuális-hangulati-esztétikai szempontok szerint egymás mellé helyezve mutatja be őket a tárlatot rendező Baky Péter festőművész, az nyilvánvalóan nem véletlen. Az sem, hogy az összeállítás egyik súlypontját éppen Szily Géza *Begóniával teli kert kutyával* című kompozíciója jelenti, ez a lírai expresszív mű, amelyet akár az életkép vagy a tájbrázolás 21. századi, egyéni hangú változatának is tekinthetünk. Ám még inkább mondhatjuk egy évtizedek óta formálódó egyéni mitológia újabb fejezetének, amelyben egyszerre kap fontos szerepet az emlék jelene és az intenzív színvilág, amely már-már az angol akvarell módjára kerül a papírlapra. Az egyik oldalon a magyar festészet doyenje, Szilárd Klára, a másikon Szűts Miklós munkája felé vezet innen az út, a tájbrázolás két, egymástól abszolút különböző változata felé: az előbbi részletező, impreszionisztikus, az utóbbi szinte egyetlen sötét folt, egy

lelkiállapot kifejeződése. *Tömpe Emőke Gyulai színje*, egy sajátos „kisrealizmust” képviselő mű, *Ujházi Péter, Végh András* játékos, színes munkáin viszont jószerivel eltűnnek a külvilág elemei, és a jelle egyszerűsödött látványelemek egy saját törvényei szerint formálódó kompozíció részleteiként jelennek meg. Sorolhatnánk tovább a neveket és címeket *Bukta Imre Tyúkudvarától Fehér László Éváján, Földi Péter Tócsájkján, Gaál József Persona Umbráján át Herbert Anikó Esőtenyér, Luzsicza Árpád Apokalipszis* című művéig, de hetven művész felsorolása még akkor is lehetetlen lenne, ha csak félmondatot szánnánk mindegyikük munkáira. Összefoglalóan azt állapíthatjuk meg a tárlatok anyaga alapján, hogy a huszonöt évvel ezelőtt formálódni kezdett közösség megbízható színvonalat képvisel ma is, és miközben műveivel megújítja a festészet több hagyományos műfaját (táj-, város-, életkép, csendélet, figurális kompozíció), elsősorban azt tudatosítja, hogy a 21. század második évtizedében az akvarell egyszerre képes a világról alkotott átfogó kép tükrözésére és a mindennapi benyomások naplószerű feljegyzésére.

SZILY GÉZA:

Begóniával teli kert kutyával, akvarell, papír, 36,5x57,5 cm

GAÁL JÓZSEF: Persona Umbra,

akvarell, tus, fedőfehér, rizspapír, 170x90 cm

